

pf
**Skála skipasmiðja
& handilsvirki**

SKÁLA

Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistøð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskar installatiónir
Skipstúgerð
Fiskaútflutningur
Sildaútflutningur
Frystivirki
Matvørubúð
Klædnabúð
Kol

N ýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

**Tryggingarsambandið
FØROYAR**

Føroya Kriggstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóvátrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukkutrygging	- 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vorur, hús, innbúgv, akfør o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

**góðgæti frá Frants ...
vert at bíta merki í**

HEILSOLA

P/F **FRANTS RESTORFF****Spinnid í Gøtu**

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føroyskum tógv.

TØTINGARVIRKID

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Max Catto:**FEIGDARFUGLAR**

(Framhald)

»Sig tað við hana«, segði hann treiskur og boygdi høvur yvir ímóti har sum Camille lá sovnað.

Hann stóð eitt sindur burtur frá mær, men longu var hann næstan bert ein andi, næstan eins óveruligur sum lagsmenn hansara haruppi hinu megin grivjuna. Roðin úr gosinum gjørdi alt so óveruligt og óunnligt; kanska tað var tí at eg kendi meg so hjálpalessan. Alt-samtalt var tað so ófatiligt... Hann stamaði so lágmæltur: »Tað nyttar mær einki, tað verður ikki at bera til... vit hava verið so leingi til saman, Charlie og Marcel og eg, tað var sum at vera tríggar manns á einum beinum. Og at enda kom hann eisini uppi.« segði hann so spakuliga og hugdi uppfeftir, og eg skilti, at hann meinti við fadir Doonan. Tað var ein sjáld som mynd, eg sá fyrri mær — tríggar manns, sum uppá gott og ónt vóru í felag um eini einastu bein og tvarraðu gjøgnum verðina við teimum uttan at kunna skiljast sundur, meðan fadir Doonan royndi eftir forimuni at geva teimum tann stuðning, hann var mentur.

Og so við og við fór Fro-bisher longur og longur frá mær. Eg slapp honum ikki nær.

— Eg vildi so ferin steða honum aftur. Aftur royndi eg — og nú var tað ikki meira enn eg skræmdi hann, hann gav mær ikki loyvi til at —

nærri: »Biða, biða nú...«

Eg hoyrði hann spakuliga málma ímóti: »Jamen, hvussu skal eg koma burtur úr, at vera tann einasti, ið eftir er? Eg hevði verið livandi glataður, eg hevði ikki verið tað mentur. Tá ið eg noyddist at koyra Marcel undir, tá visti eg, ...« men eg fekk ongantíð at vita, hvat hann tá visti — har var ikki longur nakað andlit at hyggja at, at tjakast við, hann var bert fjarur hinkandi skuggi.

Fyrstøðuvinnan rópti eftir honum: »Báturin fer undan tygum.«

Hann var innarst á bryggjuuni. Eg hoyrði hansara speiandi látur og hann svaraði: »Báturin, hann er farin undan mær fyrri langt síðan.«

»Vit kunnu ikki sleppa honum«, segði fyrstøðuvinnan. »Steða honum, ger skjótt av, annars verður tað ov seint.«

»Hvussu skuldi eg borið meg at við tí?« rópti eg og fór nokur stig aftaná. Eg fekk ikki eyga á hann meira.

Eg rann inn á bryggjuendan. Eg royndi at lurta eftir ljóðinum frá hokjunum, men rúmlíð úr fjallinum gjørdi, at eg hoyrði ikki. Eina ferð kom tað mær fyrri, at eg sá okkurt røra seg eftir tí brennandi gøtuni — men skuggarnir flakkaðu so óstorsliga, eg visti ikki um tað mundi vera hann, eg sá í fjarleikanum. Þórdi stóð eg stillur og rótti: »Fro-bisher, Fro-bisher! Men har kom einki

svar. Eg visti, at hann var burtur.

So hoyrði eg fyrstøðuvinnuna rópa meg. Báturin hevði lagt at. Einki nyttaði at biða. Eg fór oman aftur, væl visti eg, at fyrstøðuvinnan fór at hyggja ákerandi at mær, tí onkur skuldi vera syndabukkur fyrri hesa seinastu vanlukkuna. Ti nú noyddust vit at siga Camille frá, og fyrr ella síður noyddist eg at standa til svars fyrri egnu samvitsku mini. Hvussu mundi eg fara at greiða tað?

Vit vóru komin nakrar sjómil úr landi, tá ið sólin var leys úr havi. Tann reyða kulan kom so gláð upp um, men sjögurin var enn líka bleikur og órøddur, eitt kalið biðandi stilli var yvir øllum, sum at halda høgstíð eftir gomlum síði. Oyggin stóð valla har hon lá í kámmu tokubakka úti í havsbrúnni; tað glampaði reytt á toppinum, nakað sum at hon skuldi glaða fyrri okkum til farvel.

Vallaferðin var at enda; vit vóru bjargaði, men eg dugdi ikki reidiliga at venja meg við trygdina. Tað tóktist so óveruligt.

Óvitarnir lógu stroyddir eftir dekkinum sum brotnaði hálmastráð — fyrri eina ferð skuldu sluppu tey at sova í frið. Fyrstøðuvinnan var negin sum feldur nevaleikari saman við teimum sjúkarsvstrumum. Eg visti ikki um hon hevði sagt nakað fyrri Camille; gentubarnið lá so pára stilt og og hvíldi hendið í fangi fyrstøðuvinnunar. Eg var so vekraður, at ikki bar mær til at sovna - nerv ar mínar titraðu enn — men eg

visti, at brátt fór eg at detta av av móði. Eg stóð einsamallur við skerstockkin og sá, hvussu oyggin hvarv niður móti havsbrúnni, og eg kendi meg sum mann, ið hevur etið svøvnbollar og bert biðar eftir, at teir fara at virka...

Morgunskuggarnir hvurvu brátt sum í ljósinum frá mynda tóli; ein ið kappaðist við sólinu logaði á himli. Í tí velduga gulu glamu glampaði vatnskorpan so nakin sum kvinna, ið ein av óvart rennur framá meðan hon baðar sær. Nokk so leingi stóð litlæman inntil teir gløðandi breddarnir rullaðu uppfeftir og gjørdi tað illa kenda hunda-landsskýggj. Oyggin var farin í smíldur.

Eg hevði nettupp hugt at hesum og tað sveið í eyguni. Eg hevði kámt í huganum teir menn, ið ikki komu aftur við okkum, og í sama viðbragdi sum tað sviandi ljósið kom upp — áðrenn tann dundrandi toru-slátturin frá spreingjuni kom mær fyrri oyru — hugsaði eg: hvar eru teir nú? Eru teir partur í hesum bíbilska eimi, á ferð til himmals?

Tað er kanska tí at eg eri so orkimlaður, men eg sá teir allar í sjáldsamari skrúðongu — næstan undir liðini á mær miitt í hesum snarljósi trúar. Charlie, tann stóri svartu maðurin við bláðsnýta skínandi andlitinum. »Tygum eiga ikki at ganga og siga tygum sjálvum frá tilkum reðuligum avintýrum, tygum ræða tygum bert til deyðis av teimum.« teskaði hann mær. Og Marcel, meðan hann við so óráðuligum eygna-

brá klypti fyrstøðuvinnuna í endavøddarnar: Eingin fransmaður er mentur at halda sær tá ið hann er varur við eiggilligan kvinnuenda. Hesin er skaptur til at nema við...« Harry Fro-bisher stóð og hekk niður á stav sín og hevði skálkin í eyganum, tí at eg knappliga trongdi til hansara ... og fadir Doonan, vissur um, at hesir menn vóru góðir, og at tað einasta, teimum tvørraði, var álit okkara...

Og so kom buldrin frá spreingjuni velkjandi útum alt og kámaði teir burtur aftur. Eg kendi heitan gjóstur úr helviti — devulins spýggiliga andardrátt. Nú var ferð á monnum um borð. Skiparin rópti um at nú kom aldan úr sprongda gosinum, og manningin fór at skálka til; men eg biðaði ikki longur. Svøvnbollarnir tóku at virka umsiður. Eg kreypti mær niðurdur.

Tey sögdu mær seinni, at tað var ikki eiti á aldu. Hon kom brotandi í allari sínari makt og veldi beint úr úr gasslødna holinum í verðaldarhavinum. Men eg sá hana ikki, ikki so mikið sum skalvingina av henni. Eg sovnaði í tí sama sekundi, sum eg tveitti meg í eina koyggju.

Eg svav sum eitt deytt hálva leiðina til Tahiti. Ja, hvat er menniskjan tó fyrri eitt undirverk! Tá ið eg vaknaði aftur, var eg sloppin frá øllum. Eg var gørhungraður. Ongantíð á ævini hevði eg verið betri til passar.

(Liðugt).